

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 grudnia 2024 r.

w sprawie A.F.

skazanego z art. 148 § 1 k.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w

Warszawie z 24 kwietnia 2024 r. sygn. akt VIII AKa 19/24

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z

6 października 2023 r., sygn. V K 310/22

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[WB

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 6 października 2023 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, sygn. akt V KK 310/22 uznał A.F. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia ustalając, że działał w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia B.K., tj. za winnego czynu z art. 148 § 1 k.k. i za to skazał go na

mocy art. 148 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu w zw. z art. 4 k.k., na karę 12 lat pozbawienia wolności.

Apelację od wyroku wniósł obrońca skazanego i zarzucił rozstrzygnięciu:

1. mającą wpływ na treść orzeczenia rażącą obrazę przepisu art. 170 § 1 k.p.k. - polegającą na oddaleniu wniosków dowodowych;
2. mającą wpływ na treść orzeczenia rażącą obrazę przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów, przy nieuwzględnieniu zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego;
3. mającą wpływ na treść orzeczenia rażącą obrazę przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - poprzez dokonanie ustaleń faktycznych z pominięciem całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania w tym wynikających ze stanowiska oskarżonego wyrażonego w jego wyjaśnieniach i oświadczeniach;
4. mającą wpływ na treść orzeczenia rażącą obrazę przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - poprzez uznanie za niewiarygodne zeznań świadka M.K. w zakresie w jakim świadek zeznał, że bezpośrednio po zdarzeniu w rozmowie z B.K. matka przekazała jej, że „B. był za blisko” a przyjęcie za wiarygodne zeznań świadka B.K. złożonych na etapie postępowania przygotowawczego zwłaszcza w kontekście opinii psychologa i psychiatry;
5. mającą wpływ na treść orzeczenia rażącą obrazę przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - poprzez przyjęcie za w pełni wiarygodne zeznań świadka B.K. złożonych na etapie postępowania przygotowawczego w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 2 lutego 2022 r.;
6. mającą wpływ na treść orzeczenia rażącą obrazę przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - poprzez pominięcie okoliczności ujawnianych w toku postępowania, a wynikających wprost z przeprowadzonych dowodów, co doprowadziło do całkowitego pominięcia wyjaśnień oskarżonego w zakresie pobicia oskarżonego przez B.K.;
7. mającą wpływ na treść orzeczenia rażącą obrazę przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - poprzez pominięcie okoliczności ujawnianych w toku postępowania, a wynikających wprost z przeprowadzonych dowodów w tym

z dokumentacji medycznej oskarżonego dołączonej do aktu oskarżenia i złożonej przez oskarżonego do akt sprawy w toku postępowania, a także książeczki zdrowia;

8. mającą wpływ na treść orzeczenia rażącą obrazę przepisu prawa karnego materialnego poprzez naruszenie art. 46 § 1 k.k. - polegające na zasądzeniu od oskarżonego na rzecz J.T. kwoty 10.000,00 zł tytułem obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy w toku postępowania wysokość szkody nie została w żaden sposób wykazana, a zatem brak było podstaw do zasądzenia środka kompensacyjnego;
9. rażącą niewspółmierność kary - poprzez orzeczenie kary 12 lat pozbawienia wolności oraz obowiązek naprawienia szkody w wysokości 10.000,00 zł w sytuacji, gdy oskarżony był ofiarą wielokrotnego agresywnego działania B.K., bezpośrednio przed zdarzeniem został przez pokrzywdzonego pobity a na skutek pobicia złamaniu uległa kość.

Autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu alternatywnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z 24 kwietnia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, sygn. akt VIII AKa 19/24 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku złożył obrońca skazanego i zarzucił rozstrzygnięciu: zaistnienie uchybienia, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady sądu poprzez udział w składzie orzekającym Sądu Apelacyjnego w Warszawie wydającym zaskarżony wyrok z dnia 24 kwietnia 2024 r. sędziego X.Y., powołanego na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie w wadliwej procedurze przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), co nie spełnia standardu należytej obsady Sądu z uwagi na niedochowanie gwarancji bezstronności i niezależności wymaganych przez art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 § 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych i stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy jest oczywiście bezzasadna, dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do treści kasacji wskazać należy, że w doktrynie i w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że uchybienia wymienione w art. 439 § 1 k.p.k. zachodzą tylko wtedy, gdy zaistniały w rzeczywistości, a nie pozornie, zaś przepisy regulujące bezwzględne przyczyny odwoławcze muszą być interpretowane ściśle. Zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej nie może abstrahować od rzeczywistego przebiegu postępowania sądowego. Nie można pod pozorem uchybień określanych jako bezwzględne przyczyny odwoławcze wnosić nadzwyczajnej skargi, dopatrując się naruszenia prawa w oparciu o okoliczności, które nie dają podstaw do przyjęcia takiego zaistnienia (*tak: postanowienie SN z 18.04.2019 r., III KK 65/18, LEX nr 2650301*).

Skarżący podnosi wystąpienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., z uwagi na fakt wydania orzeczenia przez sędziego, który został powołany na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. Uzasadniając wywiedziony zarzut autor kasacji powołuje się na uchwałę składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I-4110-1/20, OSNK z. 2/2020, poz. 7), zgodnie z którą: „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności” (pkt 2

uchwały)". Zgodnie więc ze stanowiskiem zaprezentowanym w uchwale zmaterializowanie się uchybienia polegającego na nienależytej obsadzie sądu mającej wynikać z udziału w procesie nominacyjnym wymaga każdorazowo wskazania wpływu wadliwości procesu nominacyjnego na treść zaskarżonego orzeczenia. Skarżący się z tej powinności nie wywiązał, nie wskazując w treści kasacji na jakiegokolwiek okoliczności dotyczące wpływu wadliwego powołania na treść orzeczenia.

Należy mieć również na uwadze, że wbrew twierdzeniom autora kasacji ww. uchwała nie ma waloru normatywnego, co wynika wprost z wyroku Trybunału Konstytucyjnego w z 20 kwietnia 2020 r., o sygn. U 2/20. W wyroku tym Trybunał stwierdził, że wskazana uchwała Sądu Najwyższego jest niezgodna z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30, z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm. OTK-A 2020, poz. 61 (Dz. U. z 2020 r. poz. 376).

Skarżący odwołuje się w treści kasacji również do uchwały SN z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022/6/22) w której Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Reasumując powyższe rozważania, stwierdzić należy, że autor kasacji, chcąc skutecznie podnieść zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. winien wskazać konkretne argumenty uzasadniające, że jego zdaniem sędzia X.Y. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i niezawilności przy rozpoznaniu sprawy będącej przedmiotem kasacji. Skarżący takich argumentów skutecznie nie wskazał, przytaczając jedynie sygnatury orzeczeń odnoszących się do spełniania przez ww. sędziego minimalnego standardu bezstronności i niezawilności w innych sprawach,

których wynik nie może być w drodze analogii przenoszony na grunt każdej kolejnej sprawy.

Mając na uwadze powyższe, kasację należało oddalić jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.

[WB]

[a.ł.]